

23. Förtwiflad han till liften lopp,
att sig på lifet kasta,
med darrning i sin hela kropp
till Emma sågs han hasta.

24. Han henne re'n i famnen höll;
när hjertat tycktes brista,
han gaf ett rop i det han höll,
det ropet war det sista.

25. Om bruden, som en trolös tog,
jag stort ej kan berätta;
hon sedan ensam hemåt drog,
wist icke nöjd med detta.

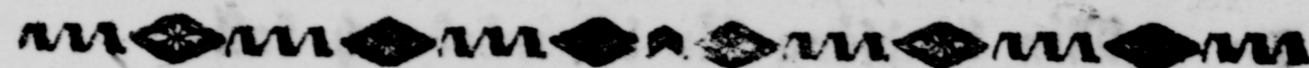
26. Ett rum lifwål i Emmas graf,
nu Wilhelms lif fick taga;
se'n han så dyr försoning gaf,
lät man sig det behaga.

27. Så fick dock Emma sitt igen
i jordens dystra gömma;
Trolöse! himlens wrede kån,
och huru han kan dömma.

28. J, som af ofskuld gören lef,
af löften och af eder,
wist Wilhelms wålnad om ert swel
kan mycket säga Eder.

Säljes för 1 R. Banco i Brucelii Bokläddor i Upsala och
Carlstad. — På samma ställen säljas styckewis eller i part
många hundrade slag wisor och historier. I parti, då minst
24 ark köpas, erhållas de till hälften af det påtryckta priset.

Upsala,
Em. Brucelius, 1831.

Wilhelm och Emma.

1. Den sköna Emma tröstlös låg;
odräglig war des smärta,
då hon sig öfvergifwen såg
af den hon skänkt sitt hjerta.

2. Hon sade: „Han mig swurit har
att ewigt trogen wara,
i morgon dock till kyrkan far,
att sig med Ehloe para.“

3. „Fast mången ann' begärat mig,
så walde jag dock denne;
mitt hjerta, som förklarar sig,
kan aldrig älska twenne.“

4. „Nej Wilhelm, du den ende war
som lart mitt hjerta dömma;
fast trolös, har du det dock quar,
jag kan dig aldrig glömma.“

5. „Hwad är mitt brott? säg, på hwad lag
du mig till döden dömmar?
Go! Ehloe är mer rik än jag;
månn' annat allt du glömmar.“

6. „De dögon du så sköna fann,
du dömt att ständigt gråta;
de kinder, för hwars glans du brann,
att bli af tårar wåta.“

7. „Min brudsång lär bli mörk och kall
din grymhet och min smärta
dock ingen annan hämnas skall,
än just ditt eget hjerta.“
8. „Till kyrkan skall min Wilhelm gå
att med en ann sig para;
men, mina vänner, lagen så,
att jag och der får wara.“
9. „När han ses komma med sin Brud
i ståt och präst, må båda
uti sin hwhita swepningskrud
den swikna Emma skåda.“
10. „Allt svartnar och förändrar sig,
min Mor jag tror mig höra
från grafven ropa: Kom till mig.
Ja! Emma lär så göra.“
11. „Jag ser, hwad kanste ingen ser,
sig englar fring mig swinga;
jag hör, och kanste ingen mer,
att alla klocker ringa.“
12. Hon stapplar nu: „Farväl! Farväl!“
sig matt åt wäggen wänder,
och snart sin ädla Emma själ
hon till sitt ursprung sänder.
13. Hon föll som blomman i sin vår;
den stormens klar fällde;
hög vänner under suck och tår,
om hennes lif beställde.
14. Den nästa dagen Wilhelm kom
till kyrkan brud att byta,
se'n han de eder swurit om,
som han har wägat bryta.

15. Han kom så glad i präst och ståt,
sin rika brud han ledde;
en hämde-gud dock ett försät
dem wäl förtjent beredde.
16. Näst Choret wid en hypen graf,
man fick en lista skåda;
hög lock i hast blef lyftadt af;
men Gud, hwad syn för båda!
17. Här Emma blef och andlös låg,
men wacker änn' som dagen;
ej döden funnat, som man såg,
här plåna ut behagen.
18. Här låg hon kall, en blomsterkrans
hög wackra hufwud prydd;
Sörgåt mig ej bland dessa fans,
med fler, som nog betydde.
19. Stum och ordrlig Wilhelm stod,
hög samwet grymt sig wäckte;
snart steladt wardt hans warma blod,
han sina ögon täckte.
20. I hast blef folket samladt här,
och alla greto mycket;
de ropte: „Emma ligger der,
det himla-måsterstycket!“
21. „Hon som så skön och lyflig war,
dock föll i falskhets snara.
Se Wilhelm, hwad du wållat har!
för det skall du wist swara.“
22. Sorg, ånger, uppväckt kärleksblygd
i Wilhelms bröst regera;
förbannad af sin fosterbygd
och af sig själv änn' mera.